

Ο ΘΙΑΣΟΣ ΤΟΥ ΟΛΔ ΒΙΚ

του κ. Σωκράτη Καραντινού

Την περασμένη Τετάρτη στο Βασιλικό Θέατρο εμφανίστηκε το παλιό αγγλικό θεατρικό συγκρότημα Old Vic με το έργο του Σέρινταν «Οί αντίζηλοι». Δεν νομίζω πώς μπορεί να κρίνει κανείς την τέχνη ενός ξένου καλλιτεχνικού οργανισμού από μια μόνο παράσταση. Και το σημείωμα αυτό γράφεται μετά την πρώτη αναφερόμενη παραπάνω εμφάνιση.

Ωστόσο, πολλά από τα όλοφάνερα αγαθά που φέρνει μαζί της μια οργανωμένη και συνειδητή καλλιτεχνική έκδηλωση μπορεί κανείς να ξεχωρίσει εύθως έξ αρχής.

Όπως και το Γκέητ-Θήατερ, που μας επισκέφτηκε πέρυσι, το Old Vic μας φέρονει έναν αέρα πολιτισμού. Είναι η χαρά της σίγουρης, ισορροπημένης και συνειδητής καλλιτεχνικής έκφρασης, που μπορείς να συζητήσεις, αν θέλεις, το χαρακτήρα της, μπορείς να αξιολογήσεις, ανάλογα με τα αισθητικά σου κριτήρια, το είδος και το βαθμό της, όμως δε μπο-

ρείς να μη χαρείς την άνεση και τη συνείδηση, με την οποία πραγματοποιείται, που και μόνο αυτά μπορούν να σου δώσουν συγκίνηση. Γιατί βέβαια πρόκειται για άνεση, συνείδηση και για χαρακτήρα που βασίζονται, ναί μὲν σ' ένα πιά παραδεδομένο, αλλά ζωντανό πάντοτε πνεύμα. Κι' αυτό χαρίζει την καλλιτεχνική έκδηλωση, τη σιγουριά και την ισορροπία. Οί ήθοποιοί του Old Vic έχουνε — παράξενο για μας, φυσικώτατο (άσφαλώς) για κείνους — τεχνική του λόγου, της κίνησης, του κοστουμιού, της μάσκας και μιά—μιά και καθορισμένη — άποψη για το τί είναι θέατρο και όλοι, με την ευθύνη του σκηνοθέτη εργάζονται για να πραγματοποιήσουν την έκφρασή τους ανάλογα μ' αυτή.

Έτσι από την πρώτη παράσταση διαισθάνθηκα τὰ πράγματα, κι' ελπίζω να μην έπεσα έξω. Οί παραστάσεις που ακολουθούν θ' αποτελέσουνε κριτήριο πιά σίγουρο.

Το Old Vic είναι, φαίνεται, θέατρο περισσότερο λαϊκό και — ίσως γι' αυτό — λιγώτερο προσωπικό, πρωτότυπο, στην αισθητική του κατεύθυνση. Συνεχίζει με απλότητα, γνώση και προσοχή την παράδοση του παλιού καλού θεάτρου. Μιά τάση παιγνιδιού που μπορεί να ξεχωρίσει κανείς πιά έκδηλη στις έρμηνείες του, μπορεί, κατά ένα μέρος, να οφείλεται στο λαϊκό χαρακτήρα του συγκροτήματος, όμως το περισσότερο είναι, νομίζω, πνευματικός πολιτισμός ενός λαού που έχει πριν από καιρούς ξεπεράσει το στάδιο της σοβαροφάνειας που φορτώνει στην Τέχνη το καταθλιπτικό βάρος μιάς ψευτορωμαντικής τραγικότητας, όπως έγραφα τότε που είχε περάσει από δω ο άλλος αγγλικός θίασος.

Αλλά για το The Old Vic θα μιλήσουμε περισσότερο την επόμενη φορά.

ΣΩΚΡ. ΚΑΡΑΝΤΙΝΟΣ